

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3229/2023. (V. 5.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.II.20.816/2021/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője útján (dr. Sepsi Tibor Lajos ügyvéd) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria Pfv.II.20.816/2021/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és annak – a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 14.P.21.756/2017/95. számú és a Fővárosi Törvényszék 117.Pf.636.604/2020/7. számú ítéletére is kiterjedő hatályú – megsemmisítését kérte az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelme miatt.
- [2] Az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó ügyben az eljáró bíróságok által megállapított tényállás szerint az indítványozó édesapja (a továbbiakban: örökhagyó) nyugdíjba vonulásáig orvosként dolgozott, utolsó orvosi működési nyilvántartási időszaka a haláláig tartott, így halála bekövetkeztéig vényírási jogosultsága is volt. Az örökhagyónak az indítványozóval fennálló kapcsolata „nem volt teljesen vitáktól mentes”, vérszerinti hozzátartozói közül a kisebbik unokájával való kapcsolata volt kifejezetten jónak mondható. Az örökhagyó volt élettársának a fia, az alapperes alperese (a továbbiakban: alperes) szintén közeli kapcsolatban állt az örökhagyóval, rendszeresen találkoztak és az alperes „törődött” az örökhagyóval. A 2012-ben elszenvedett autóbalesete utáni gyógyulási időszakot az örökhagyó az indítványozónál töltötte, majd 2013 novemberében az alperessel együtt kiválasztott időségek otthonába költözött romló egészségi állapota miatt, ahonnan rendszeresen kijárt lakásába és tartotta a kapcsolatot alperessel is. Az örökhagyó előbb 2012 decemberében ajándékozott egy nagyobb pénzösszeget az alperesnek, majd 2014 májusában ügyvéd által ellenjegyzett magánokiratba foglalva ajándékozási szerződést kötöttek, amelyben az alperesnek ajándékozta a tulajdonában álló lakásingatlant holtig tartó hasznélvezeti jogával terhelt. Az örökhagyó az ügyvédi tényvázlat tanúsága szerint kijelentette, hogy a szerződést ítéllőképessége teljes birtokában írta alá, a szerződéskötéskor pedig bemutatta orvosi működési nyilvántartási igazolását.
- [3] Az örökhagyó 2014 decemberében közjegyző előtt közokiratba foglalt magánvégrendeletet tett, amelyben halála esetére minden ingó és ingatlan vagyonának örököséként unokáját nevezte meg, továbbá ugyanezen a napon szintén közokiratban fenntartotta a 2014 májusában kötött ajándékozási szerződésben foglaltakat és megerősítette a két évvel korábbi, pénzösszeg ajándékozására vonatkozó döntését is. 2015 márciusában az indítványozó az örökhagyó megbízása és meghatalmazása alapján keresetlevelet nyújtott be alperessel szemben, amelyben az ajándékozási szerződések érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását kérte.
- [4] Ezt követően, 2015 májusában – az örökhagyó pszichiátriai vizsgálatát követően – megállapították, hogy mindennapos életvitelében jelentős funkcióvesztés észlelhető a pénzhasználat és a gyógyszereszedés vonatkozásában, valamint rövidtávú emlékezetzavarban szenved.
- [5] A bíróság felhívására a perbe II. rendű felperesként az örökhagyó is belépett, de miután az indítványozó a keresetétől elállt, a bíróság vele szemben megszüntette a pert, viszont az örökhagyó 2016 márciusában bekövetkezett halálát követően az indítványozó a felperes jogutódjaként ismét perbe lépett. Módosított keresetében a 2014-ben kötött ajándékozási szerződés érvénytelenségére hivatkozással kérte a bíróságtól a szerződés semmissé nyilvánítását, továbbá az ingatlanon fennálló kizárólagos tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését, mivel álláspontja szerint az örökhagyó az ingatlanra vonatkozó ajándékozási szerződés megkötésének időpontjában nem rendelkezett a szerződés megkötéséhez szükséges belátási képességgel, amit a perben kirendelt igazságügyi elmeorvos-szakértő szakvéleménye is alátámaszt.

- [6] Az elsőfokú bíróság az indítványozó keresetét elutasította megállapítva, hogy az örökgyógy az ajándékozási szerződés megkötésének időpontjában képes volt önálló, befolyásmentes akaratnyilvánításra. Az ítélet indoklása szerint a perben kirendelt igazságügyi orvos-szakértő és a magánszakértő megállapításainak és a tanúvallomások értékelését követően, ezek együttes mérlegelésének eredményeként jutott a bíróság arra következtetésre, hogy nem merült fel ennek az ellenkezőjét alátámasztó, igazoló adat, azaz „szakértői bizonyossággal nem jelenthető ki, hogy az örökgyógy az ügyletkötés konkrét időpontjában nem rendelkezett kellő ügyletkötési képességgel, azaz nem lett volna tisztában az általa kötött ajándékozási szerződés céljával, lényegével, következményeivel.” A bíróság az alperes által becsatolt – a kirendelt igazságügyi orvos-szakértő szakvéleményében foglaltak ellentmondásosságát alátámasztó – magánszakvélemény értékelése és figyelembevételére utalt két korábbi, kúriai eseti döntésre is. Ezek egyike szerint „amennyiben a fél által beszerzett magánszakvéleményben foglaltak rámutatnak a kijelölt igazságügyi szakértő szakvéleményében foglalt megállapítások hiányaira, ellentmondásosságára, és azt észszerű indokaival aggályossá teszik, az eljáró bíróság a magánszakvélemény megállapítását nem hagyhatja figyelmen kívül.” Míg a másik eseti döntés értelmében „a magánszakértői vélemény nem egyszerűen a fél előadása, hanem olyan egyedi bizonyítási eszköz, amelyet a bíróság a szabad bizonyítás keretén belül értékelni köteles. Alkalmas lehet arra, hogy a perszakértői vélemény bizonyító erejét lerontsa.” Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás részeként a vélemények ütköztetése céljából tárgyaláson is meghallgatta a perben kirendelt igazságügyi szakértőt és tanúként a magánszakvélemény készítőjét, azonban – a bíróság megítélése szerint – a két szakértő szakvéleménye közti ellentmondást a tárgyaláson nem sikerült feloldani. Az ítélet indoklásában a bíróság rámutatott arra is, hogy a perben az indítványozót, mint felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az örökgyógy nem rendelkezett az ügyletkötés időpontjában belátási képességgel. Ugyanakkor a bíróság a perben „valamennyi rendelkezésre álló bizonyítékot összevetette, azokat összességükben mérlegelte, és azt állapította meg, hogy a perben kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye ellentmondásos, ezért az alapján nem lehet minden kétséget kizáróan megállapítani azt, hogy az örökgyógy nem rendelkezett az ügyletkötés időpontjában belátási képességgel.”
- [7] Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a felülvizsgálati kérelemmel érintett, azaz a 2014-ben kötött ajándékozási szerződés érvénytelenségének a megállapítására irányuló keresetét elutasító rendelkezését helybenhagyta, miután álláspontja szerint „az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és a per főtárgya tekintetében érdemi döntése is helytálló”. A fellebbezteli bíróság az örökgyógy cselekvőképességének megítélése kérdésében egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében ismertetett szempontokkal, bizonyíték értékeléssel. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy a kirendelt szakértő szakvéleménye véleménye szerint is alkalmatlan az indítványozó által állított tény „kétséget kizáró bizonyítására, mert vizsgálata nem terjedt ki arra, hogy a konkrét szerződéskötési időpontokban milyen volt az örökgyógy elmeállapota, aktuális kognitív képessége, holott a jogvita eldöntése szempontjából ennek volt ügydöntő jelentősége.” Figyelembe véve a tanúvallomások tartalmát is, a bíróság teljes mértékben osztotta az elsőfokú bíróság arra vonatkozó álláspontját, hogy „a bizonyítékok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan, hogy a két szerződéskötési időpontban az örökgyógyt pszichiátriai betegsége akadályozta az egyébként meglévő kognitív képességeinek kifejtésében.”
- [8] Az indítványozó felülvizsgálati kérelme alapján az ügyben eljáró Kúria a jogerős ítéletet az alkotmányjogi panasz benyújtására okot adó részében a hatályában fenntartotta. A kúriai ítélet indoklásában részletesen ismertetette a bíróságok bizonyítási eljárására, a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályokat és a vonatkozó bírósági gyakorlatot. Ennek keretében hangsúlyosan mutatott rá, hogy a perbeli bizonyítékoknak nincs előre meghatározott bizonyító ereje, továbbá arra is, hogy a magánszakértői vélemény megállapításai alkalmasak lehetnek a perszakértői vélemény aggályossá tételére, bizonyító erejének lerontására, ehhez azonban a bíróságnak az ellentmondásos szakértő véleményeket ütköztetnie kell, és ez alapján alakulhat ki a bíróságban az a meggyőződés, hogy a kirendelt szakértő szakvéleményének helyességéhez nyomatékos kétség fér. A Kúria megállapítása szerint az elsőfokú bíróság az irányadó eljárásrendnek megfelelően járt el akkor, amikor ütköztette a szakértői véleményeket és a bizonyítás eredményét egységesen értékelte a perben alkalmazandó anyagi jogi jogszabályokból következő, lényeges perbeli bizonyítékokkal.
- [9] A Kúria megítélése szerint az eljáró bíróságok az ügyben releváns törvényi tényálláshoz mérten „megfelelően értékelték a szakértői vélemények megállapításait, érveit, vizsgálati szempontjait és ezekkel együtt az örökgyógy egykori orvosi iratait, valamint a szerződéskötéskori állapotát észlelő tanúvallomásait, ennek eredményeként pedig helyesen jutottak arra a megállapításra, hogy a figyelembe veendő bizonyítékok alapján „nem állapítható meg kétséget kizáróan az az anyagi jogi szempontból jelentős tény, hogy az örökgyógyt a 2014-es

ajándékozási szerződés megkötésében, következményeinek felismerésében pszichiátriai betegségének aktuális állapota – az egyébként meglévő – kognitív (megismerési, információ feldolgozási és gondolkodási) képességének kifejtésében akadályozta.” A Kúria végezetül rámutatott arra a tényre is, hogy a releváns bizonyítékok alapján nem kizárólag a jogerős ítélettől eltérő – a felülvizsgálati kérelemben levezett – jogkövetkeztetésre lehetett jutni, ami megalapozhatta volna felülvizsgálati szakban az első- és másodfokon eljáró bíróságok bizonyíték értékelésének felülmérlegelését.

- [10] Az indítványozó ezt követően fordult alkotmányjogi panaszával az Alkotmánybírósághoz. Beadványában – annak előre bocsátásán túl, hogy megítélése szerint az első- és másodfokon eljáró bíróságok az indítványozó bizonyítási kötelezettségét teljesítő igazságügyi orvos-szakértő szakvéleményét „ténylegesen kirekesztették a mérlegelésből, és a helyébe az alperesi magánszakértői véleményt állították” – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét azáltal látta megvalósulni, hogy a kirendelt igazságügyi szakértő véleményét a bíróságok „felülírták” az alperesi magánszakértő véleményének figyelembevételével, ami – megítélése szerint – a „szakértői pártatlanságot biztosító kiválasztási és személyi követelmények mellőzéséhez vezetett”, ez pedig – meglátása szerint – a fegyverek egyenlőségének elvébe ütközik. Az indítványozó véleménye szerint az a tény, hogy a szabad bizonyítás elve alapján nem volt akadályozva abban, hogy az alperessel azonos bizonyítási eszközzel éljen, „önmagában nem teszi a felek helyzetét kiegyenlítetté”. Álláspontja szerint az, hogy a bíróságok a számukra meggyőzőbb magánszakértő véleményét „választották ki” a kirendelt szakértővel szemben, „a felek eljárási helyzetét az indítványozó kárára jelentősen átrendező, objektív alappal nem rendelkező döntés” volt. Az indítványozó a hatékony bírói jogvédelem követelményének sérelme körében kifogásolta azt is, hogy kereseti követelése sikeres bizonyításától fosztották meg őt a bíróságok azzal, hogy az igazságügyi szakértői vélemény következtetését „ignorálták”. A panaszos előadja még ezzel kapcsolatosan, hogy neki „sem lehetősége, sem indoka” nem volt másik szakértő kirendelésének indítványozására – amit tőle a fellebbviteli bíróság számon kér –, mivel az elsőfokú eljárásban ez, véleménye szerint „nem látszott a bizonyítás szempontjából szükségesnek”. Az indítványozó a saját meggyőződésével ellentétes, attól eltérő bírói mérlegelés eredményéről az elsőfokú ítéletből értesült, amikor már nem volt módja új szakértő kirendelésének indítványozására. Az indítványozó végezetül alkotmányjogi panaszában megjegyzi még, hogy nézete szerint önhibáján kívül azért lett pervesztes, mert a bíróságok helytelenül értelmezték az ügyében irányadó jogszabályt, illetve az elsőfokú eljárás során alappal bízott a kereseti kérelme alapját képező tény szakvélemény általi bizonyítottságában.
- [11] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenekelőtt azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [12] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül nyújtotta be alkotmányjogi panaszát. A további rendes jogorvoslattal már nem támadható kúriai ítélet az eljárást befejező döntésnek minősül, így alkotmányjogi panasszal támadható. A kérelmező az alkotmányjogi panasz benyújtásához szükséges indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége – mivel a támadott ítélettel lezárt eljárás felperese volt – fennáll.
- [13] 2.2. Az alkotmányjogi panaszban megfogalmazott kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeknek eleget tesz, tartalmazza ugyanis a) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására továbbá azt, amely az panaszos indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás kezdeményezésének indokait (a bíróságok eljárása és söntése alapvető joga sérelmét okozta); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírósági döntést; d) az Alaptörvény indítványozó által sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírósági döntés az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezésével; f) kifejezett kérelmet arra nézve, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírói döntés alaptörvény-ellenességét és semmisítse meg azt az első- és másodfokú ítéletekre is kiterjedő hatállyal.
- [14] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi kérdést vessen fel vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.

- [15] 3.1. Az Alkotmánybíróság elsőként emlékeztet arra, hogy – amint arra az indítványozó is utalt kérelmében – az Alkotmánybíróságnak részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát illetően. Jelen ügy és a beadványban előadott indítványozói érvelés ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [16] 3.2. Az Alkotmánybíróság másrészt – a másik törvényi feltétel fennálltának vizsgálatával összefüggésben – jelen ügy kapcsán is hangsúlyozza, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indoklás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer érvényesülését garantálja.
- [17] Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő alapjoga sérelmeként értékelte beadványában, hogy az ügyében eljáró bíróságok döntéseiket egy számára kedvező igazságügyi szakértői véleménnyel szemben egy magánszakértő véleményére alapították, „jelentősen átrendezve” ezzel a felek eljárási helyzetét az indítványozó kárára, miközben ő az elsőfokú ítélet meghozataláig abban a meggyőződésben volt, hogy az igazságügyi szakértői véleményt fogja a bíróság az ítélethozatal alapjának tekinteni, ezért lehetősége, de indoka sem volt másik szakértő kirendelésének indítványozására, hiszen a saját meggyőződésével ellentétes bírói mérlegelés eredményéről az elsőfokú bíróság ítéletéből értesült, amikor már nem volt módja új szakértő kirendelését kezdeményezni.
- [18] Az indítványozó sérelme alátámasztásaként előadott érvei kapcsán az Alkotmánybíróság emlékeztet arra is, hogy következetes gyakorlata szerint nem vizsgálja a bírói döntés indoklásában megjelölt bizonyítékok és érvek helyességét és megalapozottságát, mint ahogyan azt sem, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárás során feltárt bizonyítékokat és érveket, illetve megalapozottan állítja-e egy ügyben a bizonyítottság hiányát – mint ahogyan az jelen ügyben is történt –, azaz következtetése helytálló-e, és azt sem vizsgálja, hogy a bíróságok jogértelmezése helyesen illeszkedik-e a jogági dogmatika általánosan elfogadott szabályaihoz {3198/2019. (VII. 16.) AB végzés, Indokolás [11]; 3065/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [36]}. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is irányadónak tekinti azt a korábbi megállapítását is, miszerint „[s]em a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti szuperbíró szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismeret rendszere magában hordozza” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[15]}.
- [19] Az Alkotmánybíróság a bíróságok bizonyítékértékelési tevékenységével összefüggésben már a 30/2014. (IX. 30.) AB határozatában is kiemelte, hogy a bizonyítékok mérlegelése (felülmérlegelése) olyan, a bizonyítás körébe tartozó eljárási cselekmény, amelynek alanya kizárólag a bíróság, azaz az eljáró bíró vagy bírák. Míg a bizonyítás körébe tartozó egyéb eljárási cselekmények (indítványozás, bizonyítási eszközök megvizsgálása) a felek aktív részvételével folynak, addig a mérlegelés a bíró tevékenysége (Indokolás [91]). A testület több, korábbi döntésében kifejtette azt is, hogy „[a]z Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése nem rögzít semmilyen elvárást a bizonyítás rendszerét, szabályait illetően, beleértve azt is, hogy melyik jogorvoslati fórum mennyiben mérlegelheti (mérlegelheti felül) a bizonyítékokat” {3104/2014. (IV. 11.) AB végzés, Indokolás [17]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [83]; 3195/2015. (X. 14.) AB határozat, Indokolás [25]}.
- [20] Az Alkotmánybíróság jelen ügy vizsgálata kapcsán kialakult meggyőződése és álláspontja szerint az indítvány végső soron és tartalmát tekintve nem irányul egyébre, mint a rendes bíróságok ténymegállapításainak, bizonyítás felvételének és főként bizonyíték értékelésének az Alkotmánybíróság által történő megváltoztatására. A testület azonban ettől a fent írtak szerint mindvégig következetesen tartózkodott, mivel a tényállás megállapítása, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok, így a speciális szakértelmet igénylő kérdésekben készített szakvélemények értékelése a rendes bíróságok hatáskörébe tartozó kérdés, amelyet az Alkotmánybíróság erre vonatkozó hatásköre hiányában nem vonhat magához. Az Alkotmánybíróság feladata nem a tény-, illetve jogkérdések felülvizsgálata, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól.

- [21] Az Alkotmánybíróság jelen ügy kapcsán egyebekben megállapította azt is, hogy az eljáró bíróságok ítéleteikben részletesen bemutatták és indokolták, milyen tényállás, mely bizonyítékok figyelembe vétele és értékelése alapján utasították el indítványozó keresetét, azaz miért ítélték meg úgy a kereseti kérelmet, hogy az abban foglalt – az örökhatározó elmebeli állapotára vonatkozó – indítványozói állítást nem sikerült indítványozónak a perben kétséget kizáró módon bizonyítania. Annak tényét pedig maga az alkotmányjogi panasz is tartalmazza, hogy az ügy elbírálása szempontjából irányadó és alkalmazandó jog még nem tartalmazta sem a szakvélemény aggályosságának a jogintézményét, továbbá a bíró számára a szakvélemény aggályos jellegére vonatkozó, a felekhez intézett tájékoztatást előíró rendelkezést sem.
- [22] Önmagában az, hogy az indítványozó a számára hátrányos, de az egyébként részletesen és kimerítően megindokolt, szakértői vélemények mérlegelésén alapuló következtetések alapján hozott bírói döntés érvelését tévesnek és sérelmesnek tartja, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének a megállapítására sem, ezért az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem teljesíti az Abtv. 29. §-ában írt alternatív feltételek egyikét sem, ekként annak befogadására és érdemi vizsgálatára nincs lehetősége.
- [23] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre sem, az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszatartotta.

Budapest, 2023. április 18.

Dr. Salamon László s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1601/2022.

